Ті рибалки, що ловлять рибу сітями в морях, постачають нам оселедців, хамсу, судака і дуже допомагають робітництву харчами. Це рибалки — робітники.

Але є рибалки, що вудять рибу вудкою у вихідний день, для розваги. Вудкою впіймати рибу нелегко, отже вудлярі найчастіше вертаються додому без риби. Рибу вони їдять більше ту, що її продають у кооперативі.

Та буває й так, що вудлярам пощастить щось упіймати. Так було з двома зміївськими хлопцями на Дінці.

Вони сиділи проти лісу і вудили в'язів. В'язя теж піймати не просте діло. Тому, коли піймався на горох в'язик у півкілограма вагою, хлопці зраділи дуже. Роздивлялися, обмацували, гладили того в'язя, та кінець-кінцем треба було його пристроїти, щоб не пропав на сонці. Отже пропустили йому поза жабрами шворку і на шворці пустили в річку. Другий кінець добре прив'язали до дерева, щоб не втік. І сіли знову вудити.

Дуже довго сиділи, коли біля в'язя щось наче спливло вгору — чорне та здорове, як дерево. Тоді брьохнуло, немов хто пустив у річку цеглиною. Потягли хлопці за шворку, тягнеться легко, а замість в'язя теліпаються на шворці самі жабри.

Дуже сумували хлопці, що пропав такий в'язик — бо вже ж тепер не скоро впіймаєш — може на той рік, а може й через два роки. Але сьогодні хлопцям щастило, як ніколи. Не просиділи вони й цілого дня, як ще впіймали в'язя, а перед вечером ще одного.

Більшого посадили в цебро, а меншого пустили на шворці в річку — цей, мабуть, не зірветься. І полягали спати.

Уранці витягли шворку — знов самі жабри теліпаються. Треба щось робити. Побіг один з хлопців до Змійова і викував разом з ковалем здоровенного гака з таких стальних вил, що сіно накладати. Приніс гака, почепили на нього останнього найбільшого в'язя і сидять. Бояться. А ну як і цей пропаде?

І справді, за якусь годину щось виринуло чорне та велике, як човен, ляснуло по воді і вхопило в'язя. Хлопці до мотузки — єсть! Щось є на гаку. Тягли, тягли, притягли аж до берега. Сом. Голова така, як цебро. Тільки хотіли витягти на сухе, крутнув хвостом і вглиб! Мало не затяг із собою в воду. Довго вони з тим сомом морочились, аж упріли. Довелося знову до Змійова бігти — по підводу.

Конем витягли й сома, був він довший від чоловіка, а важив дев'яносто шість кілограмів. Підводою ж і повезли його до Змійова.

З того часу не відвадиш тих хлопців од річки. Все їм здається, що вони знов упіймають рибу вудкою. І про що б не зайшла розмова, все вони навертають на сома. Сплять і уві сні бачать сомів убільшки з паровий млин. Так їх і прозвано в Змійові:

"Соми".